

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
„СПОКОЙСТВИЕ“,
ИНКОРПОРЕЙТИД**

chitanka.info

— Господин Роджърс, ако знаете само колко се радвам да ви видя! — посрещна го с широка усмивка възпълничкият джентълмен, с когото бяха говорили преди около час по телефона. „Джентълмен“, защото някак си не му се обръщаше езика да го нарече по друг начин още докато гласът му се лееше солидно и някак си успокояващо от телефонната слушалка.

Човек незабавно си го представяше със строг костюм (Армани или нещо друго с петцифрена цена), папийонка, идеално поддържан маникюр и или розенкройцерски копчета за ръкавели, или масонска значка в ревера на сакото. И в общи линии не се бе оказал далеч от истината. Някак си не вървеше да опошляваш подобно солидно излъчване с тривиалното „господин Тътъридж“. „Ваше Светейшество“ — да. Или поне в краен случай „Ваше Великолепие“.

Роджърс се прокашля и с риск да прозвучи смешно, все пак опита да започне по обичайния начин:

— Здравейте, господин Тътъридж. Радвам се да се запознаем — вече на живо...

— Моля ви, моля ви, удоволствието е мое — продължаваше да сипе слънчеви лъчи от усмивката си джентълменът. Той стана иззад масивното бюро, което сигурно заемаше половината кабинет, ако не и повече, приближи се със ситни стъпчици, сякаш танцуваше, стисна ръката на Роджърс и го подкани да седне в не по-малко внушителното кресло, подобно на кралски трон.

— Можем ли да ви предложим нещо, господин Роджърс? Кафе, чай, пура, коняк...?

— Едно кафе би било супер — изтърси Роджърс и тутакси съжали за избора си. Цялата тази викторианска обстановка изискваше чай, може би и пура... напудрени перуки... „Сър Кромвел, какво е мнението ви за последните изяви на лондонския хайлайф?“... Той тръсна глава, за да се отърве от внезапно налетялото видение.

Тътъридж обаче засия с удвоени усилия:

— Прекрасен избор, господин Роджърс, да-да, прекрасен! — Той натисна един полуневидим бутон отстрани на бюрото и сякаш по магически начин в кабинета се материализира прелестно русо създание с твърде неплатонически форми, което за броени мигове нареди пред Роджърс такова изобилие от медени курабии, салфетки, пепелник, чашка от фин порцелан и каничка, от която се носеше

финият аромат на кафе с канела и карамел, че най-логичният завършек на целия този ритуал би била появата на автомобил, от който да излязат 10–15 клоуна. Той смотолеви някаква благодарност, русото девойче запърха с мигли, усмихна се и се изпари яко дим по същия начин, по който се бе появила.

— Благодарности за гостоприемството, господин Тътъридж — отпи изискано от кафето Роджърс и с наслаждение запали цигара. — А сега дали ще може да преминем към съществената част на нашия разговор? Признавам си, любопитството ме гризе още от мига, в който прочетох обявата ви в неделния „Поуст“...

— Разбира се, господин Роджърс. Предполагам, интересувате се от спецификата на нашата терапия и, може би, от процента ѝ на успеваемост...

— Да, ако обичате. Подробностите бяха доста... м-м-м... мъгляви.

— Вижте, господин Роджърс — Тътъридж седна зад огромното си бюро и преплете пръсти на солидната си коремна обиколка — живеем във век на огромни проблеми и, да си го кажем честно, мижави техни решения. Измамата е навсякъде — като започнем от фармацевтичните компании, които ни убеждават, че ще изкоренят стреса и тревогите ни с едно хапченце без почти никакви странични ефекти, та чак до фалшивите екстрасенси, гадатели, гледачки на таро и прочие сган, която смело обещава прекрояване на астралната ни плоскост с лекотата на две клъцвания с ножицата на парапсихологията. Ежегодно средностатистическият човек налива стотици хиляди долари в тази бездънна яма... да-да, именно стотици хиляди: ето, убедете се сами — той плъзна една кожена папка по повърхността на бюрото към него. — Вътре са последните социологически проучвания — напълно легитимни и точни до третия десетичен знак, както и статистика на самоубийствата и хипермедикаментозите при неуспешните случаи. Това е за вас — ако желаете, може да проверите по ваши канали дали случайно, както се казва на улицата, не ви льготим. — Тътъридж отново блесна с ослепителната си усмивка. — Но смея да ви уверя, че по-точни данни, отколкото са тези при нас, няма да намерите никъде.

Роджърс му вярваше. Харизматичното излъчване на пълничкия джентълмен бе толкова всепоглъщащо, че ако му бе казал, че преди две минути във фоайето на сградата са кацнали марсианци, само щеше да

попита дали наистина са зелени като във филмите и дали би го извинил, за да слезе да направи една-две снимки.

— Което, господин Роджърс, пък ни връща на вашия проблем. Предполагам, няма да възразите, че си позволихме да направим малко проучване на вашата скромна натура — Тътъридж извади от недрата на чудовищната мебел друга папка, пак кожена, и се зарови в солидното ѝ съдържание. — Вие, драги ми господине, сте на 38 години, неженен, софтуерен инженер, полусирак, с баща-алкохолик, който сте настанили в старчески дом и посещавате два пъти в годината, воден не чак толкова от синовна обич, колкото от страх, че „дъртото копеле отново ще ви урочаса с проклетия си кутсуз“ (извинявам се за пунктуалния цитат, но нашите аналитици го намериха за крайно забавен...). През целия ви съзнателен живот сте имали над 40 връзки с дами от различни възрастови и социални групи, с различна продължителност и интензитет и с абсолютно еднакъв завършек. Всяка събота ходите в бара на ъгъла на Пето авеню и 149-а улица, където пиете по 5 или 6 големи водки, в зависимост от нивото на меланхолия, което ви се е струпало на главата през седмицата, оплаквате се на бармана, че животът ви е прокълнат, всички жени са курви, а истинските мъже са за вписване в Червената книга, прибирате се у дома, гледате сериали, докато ви заболят очите, след което плачете половин час и заспivate. Бихте ли искали да добавите нещо, което нашите анализатори са пропуснали?

— О, не... крайно изчерпателно... — измънка Роджърс, мислейки си как целият му мизерен живот бе вмъкнат в 4–5 лаконични изречения и подвързан в кожена папка.

— Добре, да продължим тогава. Досега според нашите сведения сте опитвали две психоанализи, 17 (седемнадесет!) медикаментозни лечения, ароматерапия, таласотерапия и какво ли още не. Резултатът, мисля, няма нужда от обсъждане, имайки предвид, че в момента седим заедно зад това бюро, не е ли така?

— Абсолютно — преглътна Роджърс, усещайки как гърлото му внезапно пресъхна.

— А сега да видим какво можем да ви предложим ние, господин Роджърс. Ние от „Спокойствие“, Инкорпорейтид, технически погледнато, не сме вълшебници, доктори, психиатри или фармацевти. Ние няма да можем да вземем магическата си пръчка, да я размахаме

пред носа ви и да накараме трупаните 38 години проблеми да изчезнат като дим. Няма да ви заробваме с хапчета, които трябва да бъдат гълтани минимум две години, да струват майка си и баща си и да имат странични ефекти като шизофрения, епилепсия и Паркинсон. Единственото, което може да ви предложим, е...

Тътъридж спря и се наведе напред, вирайки се с немигащ поглед в него; евтин ефект, но действа: Роджърс усети как светът около него се смалва до миниатюрни размери и около него остана само бюрото, дребният джентълмен и кожената папка в ръцете му.

— ... да ви уредим с „близка среща от третия вид“ с проблемите ви — довърши Тътъридж и се облегна назад, доволен от ефекта, който предизвикаха думите му. Роджърс с труд успя да затвори зяпналата си от изненада уста.

— Тоест? — успя да изцеди през пресъхналите си устни той най-накрая.

— Първо, моля да ме извините за филмовия цитат, но съм голям поклонник на Спилбърг — изкикоти се изискано Тътъридж. — Да, господин Роджърс, „Спокойствие“, Инкорпорейтид се специализира именно в това. Ние знаем какво ви притеснява. Запознати сме перфектно с онова, което ви яде всяка нощ. Ще ви предложим следния начин на действие: с помощта на известно количество медикаменти, които са фирмена тайна, но, уверявам ви, са напълно безобидни (както може да се убедите от клетвените декларации на тези членове на министерството на здравеопазването, приложени в ето тази папка...) ще ви вкараме във вътрешността на вашето собствено подсъзнание. Там вие ще се срещнете лице в лице с хората и емоциите, които не ви дават мира, ще имате възможност да се конфронтирате с тях и — тук идва и най-хубавата част — да ги убиете.

— Как така „да ги убия“?

— В прекия смисъл, господин Роджърс. Знаете, че терапията с гняв е доста популярна сред някои култури и народи. В някои учреждения в стаите за почивки има кукли с вида на шефовете; служителите изкарват яда си на тях и така успокояват съзнанието си и повишават производителността си. Ние тук правим същото, господин Роджърс... само че вместо кукли използваме вашите материализирани страхове и тревоги. Гледайте на това като на компютърна игра, персонализирана лично по ваш вкус, която ще ви помогне буквално да

се конфронтирате с по-слабата и пагубна за вас част от подсъзнанието ви.

— И сте сигурни, че това ще помогне? — след няколкоминутен размисъл попита Роджърс.

— Пълна гаранция, както ви е известно, дава единствено Господ Бог, господин Роджърс — усмихна се Тътъридж. — Така или иначе обаче успеваемостта ни е над 96 процента. А и ако се загледате в дребния шрифт на нашия договор, който в действителност съвсем не е дребен и изобщо не е прикрит — той отвори ново чекмедже на бюрото си и плъзна пачка листи към Роджърс — ще видите, че в случай на неудовлетвореност от ваша страна в срок до две години (две години!!!) може да се обърнете към нас с оплакване и ние незабавно ще ви възстановим заплатената сума, като удържим единствено едни символични 20 долара за... да го наречем, консултацията, която проведохме днес с вас.

— Звучи честно — измърмори Роджърс, докато четеше сбития и наистина твърде прозрачен договор. След кратък миг на колебание той извади писалката от вътрешния си джоб и със замах се подписа на последния лист.

— Чудесно! — плесна с ръце Тътъридж и за един миг усмивката му стана толкова огромна и сияйна, че заприлича на котарака от „Алиса в страната на чудесата“. — Сега, ако бъдете така добри да дойдете в съседното крило на сградата, където нашите медици ще се занимават с вас и ще ви подготвят за личния ви кръстоносен поход срещу мрачните тайни на подсъзнанието ви...

* * *

Когато отвори очи, Роджърс видя, че се е озовал в тъмен и влажен коридор, осветен единствено от по една мъждукаща електрическа крушка на всеки 20–30 метра. Любопитството му го накара да удари с юмрук по стената: усещането бе повече от реалистично, а капките кръв по кокалчетата му изглеждаха перфектно червени и идеално сферични. Подсъзнанието му очевидно си вършеше работата добре. Той закрачи бавно по хлъзгавия мраморен под. Стори му се, че долавя онзи припрян и приглушен шум, който подсказва на

собствениците, че е крайно време да извикат човек да изтрепе плъховете в къщата. Искрено се надяваше, че това е страничен ефект от наркотиците, с които го бяха натъпкали. Мразеше плъхове.

След около половин час ходене със средно темпо вече бе започнал да се отчайва. Замисли се дали не е един от онези 4 процента, при които терапията не проработваше. Вгълбен в тези си мисли, едва не се блъсна в решетката, която преграждаше коридора. Беше полуръждясала, с пръти, дебели колкото китката му, а катинарът, който висеше от предната ѝ страна, можеше да накара всяко уважаващо себе си паве да се засрами. Роджърс се огледа. Ключът висеше на стената отляво. Вдясно пък на не по-малко ръждясали от решетката пирони висеше цял арсенал от идеално излъскани, леко покрити със странен кафеникав налеп оръжия: чук, моторна резачка, електрошоков остен за добитък, мачете, нож с назъбено острие и двуостър връх... „Благинки“, помисли си Роджърс и се ухили доволно. Терапията явно действаше. Не знаеше защо подсъзнанието му прожектира „Тексаското клане“, версия 2013, Роджърс едишън, но защо пък, по дяволите, не?

След кратък размисъл реши да се награби с всичко — в крайна сметка не знаеше какво ще му потрябва. Той свали ризата си и нахвърля всичко вътре, като остави единствено чука. След като метна импровизираната раница на гърба си, хвана здраво гумената дръжка на чука с дясната си ръка, а с лявата напипа ключа, пъкна го в дупката на катинара и с доста усилия успя да го превърти. Решетката се отвори със зловещо скърцане.

— Кой е там? — разнесе се слаб женски глас от вътрешността на помещението. Роджърс предпазливо влезе и се огледа. Първото нещо, което видя, бе, че коридорът продължава от другата страна на стаята. След като очите му пропривикнаха малко с полумрака, забеляза и стола, здраво закрепен с нитове за пода. На него бе прикована с белезници вече позастаряваща, но все така привлекателно изглеждаща, една от първите жени в живота му. „Даскалицата“, така я наричаше във времената на пиянските си изповеди пред бармана на ъгъла на Пето авеню и 149-а улица. Професорката по английски, проклетата кучка, която бе отнела 6 години от живота му и ги бе заменила с адска смес от лъжливи обещания, изневери, опити за самоубийство и какво ли още не. Изглеждаше полуупоена, понеже не правеше опити да се измъкне от белезниците.

— Роджърс? Ти ли си това? — направи тя отчаян опит да фокусира размътения си поглед.

— Да, аз съм — ухили се с безумен блясък в очите той, остави вързопа с оръжията на пода — само щяха да му пречат да се наслади с пълна сила на това, което щеше да последва — и вдигна чука. Докато превръщаше главата ѝ в кървава каша от парчета череп и късчета мозък, усети, че е получил ерекция. Мда, кучката често предизвикваше такива реакции у хората. Е... вече не.

* * *

— Как е настроението, господин Роджърс?

Думите на Тътъридж се появиха сякаш от нищото, залутаха се между стените на объркания му, но въпреки всичко пречистен мозък и накрая отлетяха в ослепителната белота на стерилната стая. Роджърс предпазливо отвори очи. Беше на същото легло, където се бе оставил в ръцете на членовете на екипа на „Спокойствие“, Инкорпорейтид. Чувстваше се нов човек. Всичките му притеснения сякаш се бяха изпарили. Мислите му пърхаха като лястовички из главата му, а само преди броени часове се бяха влачели като депресирани костенурки... Някъде дълбоко из съзнанието му се мяташе неспокоен спомен, свързан с нещо за баща му... и за една от предишните му приятелки... и за сестра ѝ... но нямаше смисъл да си трови живота, като се мъчи да си припомня, а и гледката избледняваше с всеки изминал миг.

— Чудесно. Просто чудесно — изправи се той и инстинктивно погледна ръцете си. Естествено, бяха чисти. Пръските кръв, парчетата мозъчна тъкан и космите бяха останали в подсъзнанието му.

— Ако знаете само колко се радвам да чуя това, господин Роджърс! — засия Тътъридж, стискайки енергично ръката му. — Сега, запомнете: ако някога усетите, че желаете да... м-м-м... повторите изживяването... ако почувствате нужда от повторна терапия, не се колебайте, обадете ни се на момента. В действителност даже ви насърчаваме да го направите, като ви предложим 40% отстъпка от тарифата ни за всяко следващо посещение. Знаете как да се свържете с нас... — Той тикна една луксозно изглеждаща визитка във вътрешния джоб на сакото му. — А сега, ако обичате, последвайте ме — нашите

анализатори твърдят, че нищо не може да се сравни с една чашка токущо направено кафе след ден като този...

* * *

След като най-накрая образът на Роджърс изчезна от мониторите на камерите за видеонаблюдение, усмивката на Тътъридж помръкна. Той прибра досието в най-долното чекмедже на бюрото си, внимателно го заключи с позлатеното ключе, което висеше на врата му, отиде до библиотеката и, без да гледа (годините навик си казваха думата) натисна томчето на Стивън Кинг, което странно се открояваше сред „Ню Йорк Джърнъл във Медисин“ и биографиите на Фройд и Ломброзо.

Амфитеатралната зала, която се намираще от другата страна на тайната врата, бе препълнена. Десетките насядали по скамейките стояха като хипнотизирани. Някои все още облизваха устните си, сякаш вкусът на кръвта, която доскоро бяха гледали на огромния HD-екран, бе все още бе полепнал по тях.

— Благодаря ви за вниманието, дами и господа — вдигна театрално ръце Тътъридж. — Надявам се, че малката ни демонстрация относно следващата стъпка в програмите ни за психологическа рехабилитация е успяла да привлече вниманието ви. Както знаете, нашите аналитици твърдят, че посещенията при нас са ефективни до 18-ото включително. За съжаление, процентът на хора като вас — такива, които не успяват да приключат с всичките си страхове и неврози — е доста голям. Но „Спокойствие“, Инкорпорейтид не може да се примири с това. В края на краищата — една палава усмивка заигра ъгълчето на устните му — единственото, което има значение за нас, е вашето състояние. „Спокойствие“, Инкорпорейтид е твърдо решена да помогне на всички вас — ето защо ви представяме новата ни оферта за терапия. Както може да видите от промоционалните ценоразписи, които ви предоставихме след края на прожекцията, тарифите ни са гъвкави и с възможност за индивидуално договаряне. Цените започват от \$ 100 000 за Blu-Ray видеозапис и \$ 500 000 за присъствие на живо тук, в залата. Ако имате въпроси, не се колебайте

да ги зададете на любезните ни служители. Благодаря ви за вниманието.

Тътъридж слезе от подиума под звука на аплодисменти и шумолене на хартия. Докато крачеше към площадката за пушене, извади телефона си и с едно докосване набра познатия номер.

— Стамфорд — изляя в слушалката той — разпоредете почистване, като искам да обърнете особено внимание на клетка 16-Е. Да, последният посетител се поувлече малко с баща си. Не, това не е ваша работа — трупове и прикриването им са работа на полицията, в крайна сметка, за това им плащаме. И подгответе полигона за следващия ни клиент.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.